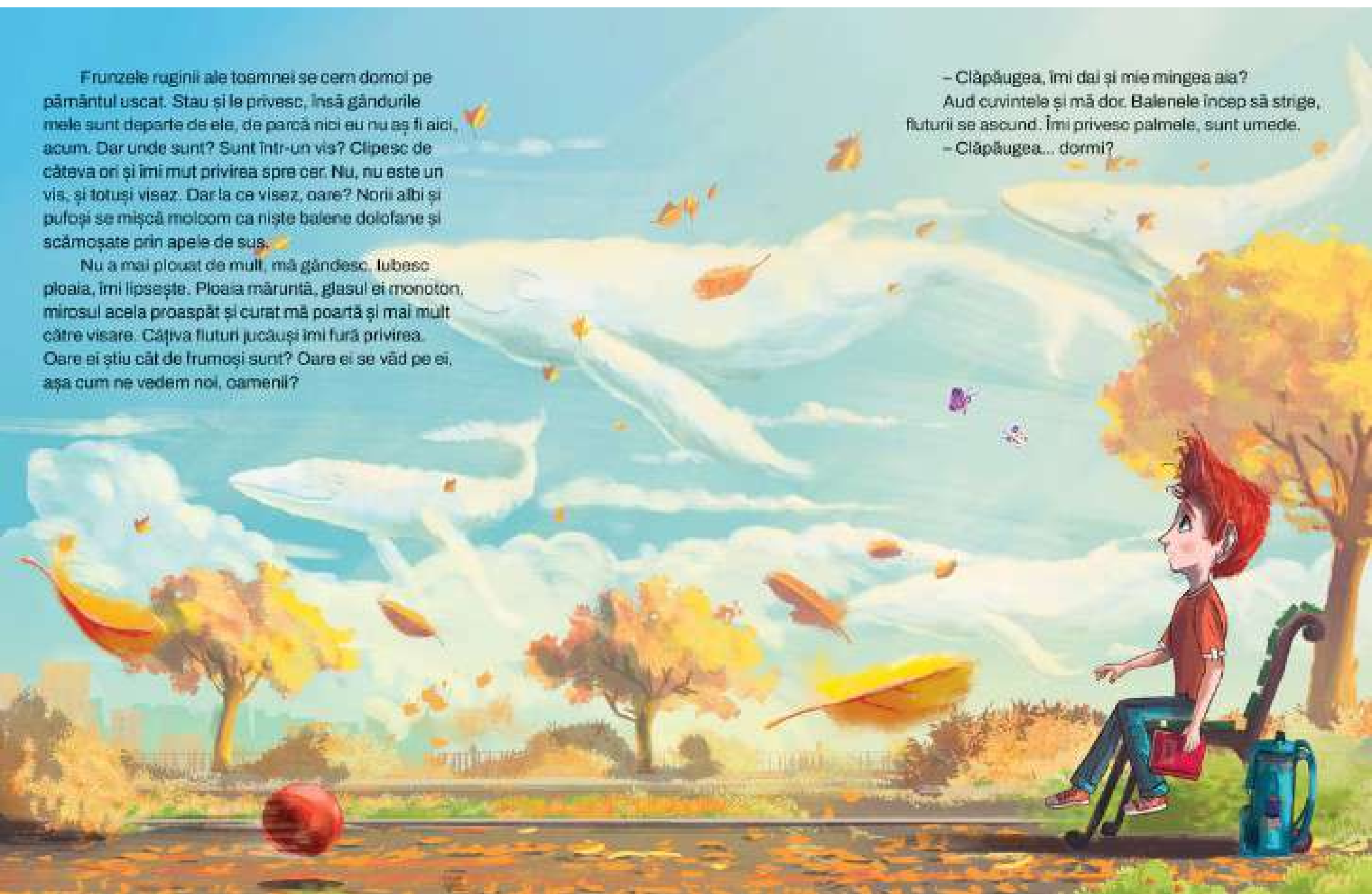

Frunzele ruginii ale toamnei se cern domol pe pământul uscat. Stau și le privesc, însă gândurile mele sunt departe de ele, de parcă nici eu nu aș fi aici, acum. Dar unde sunt? Sunt într-un vis? Clipesc de câteva ori și îmi mut privirea spre cer. Nu, nu este un vis, și totuși visez. Dar la ce visez, oare? Norii albi și pufoși se mișcă molcom ca niște balene dolofane și scâmoșate prin apele de sus.

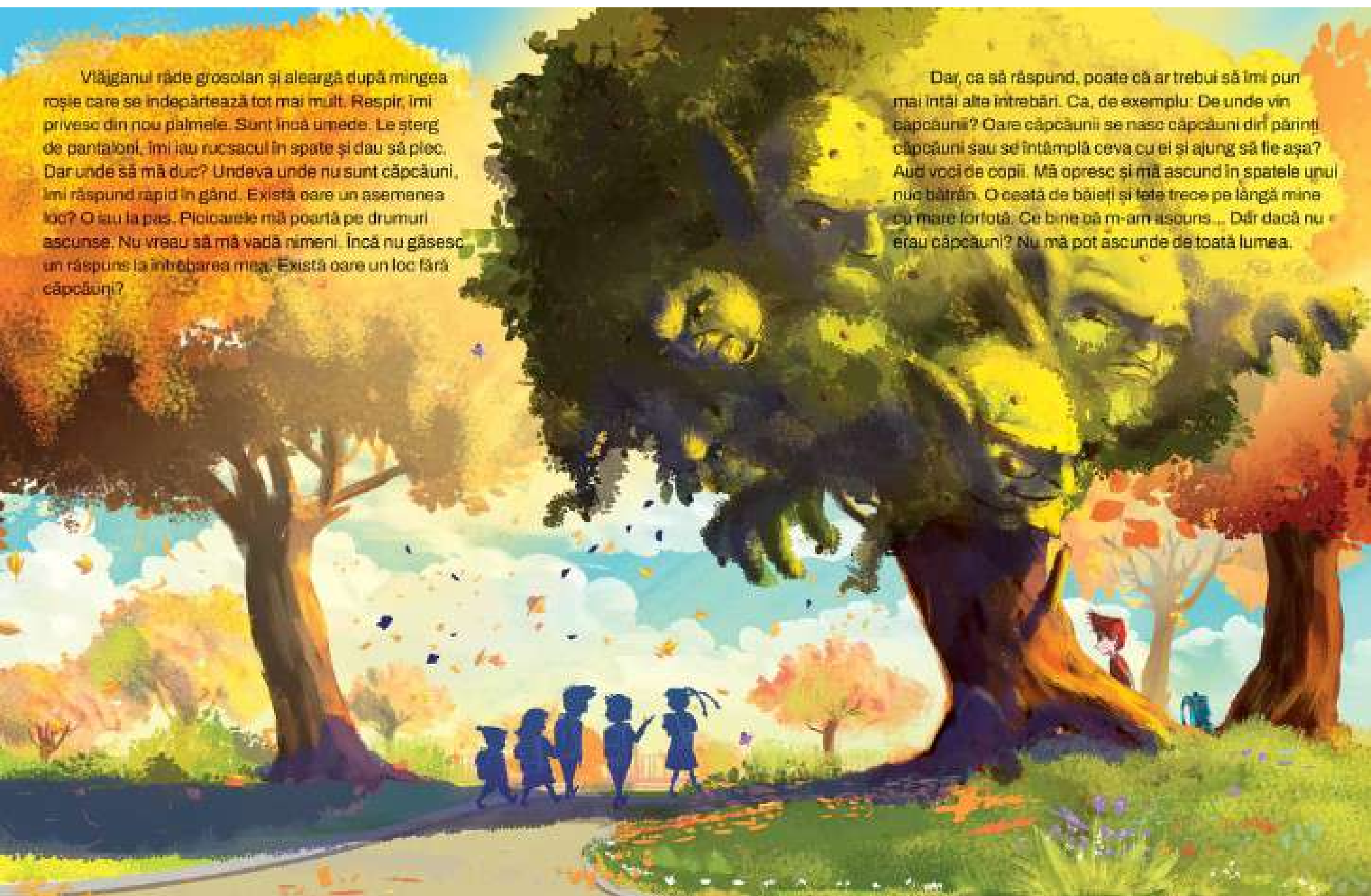
Nu a mai plouat de mult, mă gândesc. Iubesc ploaia, îmi lipsește. Ploaia măruntă, glasul ei monoton, mirosul acela proaspăt și curat mă poartă și mai mult către visare. Câțiva fluturi jucăuși îmi fură privirea. Oare ei știu cât de frumoși sunt? Oare ei se văd pe ei, așa cum ne vedem noi, oamenii?

- Clăpăugea, îmi dai și mie mingea aia?
Aud cuvintele și mă dor. Balenele încep să strige,
fluturii se ascund. Îmi privesc palmele, sunt umede.
- Clăpăugea... dormi?

Vlăjganul râde grosolan și aleargă după mingea roșie care se îndepărtează tot mai mult. Respir, îmi privesc din nou palmele. Sunt încă umede. Le șterg de pantaloni, îmi iau rucsacul în spate și dau să plec. Dar unde să mă duc? Undeva unde nu sunt căpcauni, îmi răspund rapid în gând. Există oare un asemenea loc? O iau la pas. Picioarele mă poartă pe drumuri ascunse. Nu vreau să mă vadă nimeni. Încă nu găsesc un răspuns la întrebarea mea: Există oare un loc fără căpcauni?

Dar, ca să răspund, poate că ar trebui să îmi pun mai întâi alte întrebări. Ca, de exemplu: De unde vin căpcaunii? Oare căpcaunii se nasc căpcauni din părinți căpcauni sau se întâmplă ceva cu ei și ajung să fie așa? Auz voci de copii. Mă opresc și mă ascund în spatele unui nuc bătrân. O cestă de băieți și fete trece pe lângă mine cu mare forțotă. Ce bine că m-am ascuns... Dar dacă nu erau căpcauni? Nu mă pot ascunde de toată lumea.

Seera mă bag în pat cu o altă carte preferată. Adorm și visez că mă întâlnesc cu Matilda. Știti voi... Matilda din cartea lui Roald Dahl. Pășesc cu uimire pe terasa unei case albe cu geamuri mari. Lemnul vechi scârțâie sub pașii mei. Mă opresc. Aud voci. Merg mai departe cu pași ușori de euf. La o masă cochetă stau de vorbă Matilda, Hermione și Liesel, știți voi, din *Hotul de cărți*. Hermione nu mai are nevoie de prezentare.

Din când în când își ridică ceștile delicate și sorb din ceaiul cald. Masa este plină de cărți. Discută despre importanța cititului și despre toate lucrurile interesante pe care le-au învățat din cărți. Le ascult cu mare plăcere. Am impresia că ele nu mă văd, dar poate că este mai bine așa.

În următoarea săptămână împart cărți în dreapta și în stânga. *Alice în Țara Minunilor*, *Minunea*, *Războiul care mi-a salvat viața*, *Povestea lui Despereaux*, *Prichindel*, *Poveste fără sfârșit*, *Micul prinț* și câte și mai câte. Tot mai mulți copii citesc, identificându-se cu personajele din cărți. Zâmbetul meu nu a fost niciodată atât de larg.

Stau și privesc vâltoarea de copii ce se prăvălește afară din școală. Se revarsă cete, cete în direcții diferite. Îi cunosc acum pe mulți dintre ei. Simt că plutesc. Frunzele, cerul nu mă mai atrag atât de mult, prefer să privesc oameni. Nu mai visez, este real.